

عنوان مقاله:

اوج و فرود زبان فارسی در هند

محل انتشار:

همایش بین المللی شرق شناسی، تاریخ و ادبیات پارسی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

حکیمه خوش نظر - مدرس زبان و ادبیات فارسی، سرگروه درسی زبان و ادبیات فارسی استان آذربایجان شرقی اداره کل آموزش و پرورش

قابع حیدرآباد - مدرس زبان و ادبیات فارسی، سرگروه درسی زبان و ادبیات فارسی استان آذربایجان شرقی اداره کل آموزش و پرورش

خلاصه مقاله:

نقش متقابل ایرانیان و هندیان در سیر فرهنگ و تمدن نه تنها شایان توجه است بلکه ایفای این نقش تغییرات مهمی را در فرهنگ جهانی به ویژه در این ناحیه از کره زمین ایجاد کرده است. ایران و هند تا آنجا که به گذشته های تاریخی آنها برمی گردد، دست کم حدود سه هزار سال روابط مبتنی بر حسن همجواری و دوستی داشته اند. جهات متعدد این پیوند دیرینه با ورود اسلام از طریق ایرانیان و به وسیله زبان فارسی دو چندان شده به طوری که این ارتباط در زمینه های مختلف سیاسی، فرهنگی و عقیدتی گسترش و وسعت یافته و در نتیجه، میراث مشترک فرهنگی دوران اسلامی هند تحت تاثیر فرهنگ و تمدن ایرانی جلوه گر گردید. یکی از عناصر مهم این میراث گرانبها، زبان فارسی است که در هزار سال گذشته در بین مردمان این منطقه چون آب روانی جاری بود و هزاران شاعر، عارف و نویسنده از آن جرعه ها برگرفته و کتابها و آثار فوق العاده مهمی پدید آوردند که بسیاری از آنها حقیقتا جاودانه شده اند. این مقاله قصد دارد به شکوه و نشیب زبان و ادب فارسی در هند در ادوار مختلف به ویژه دوره گورکانیان بپردازد.

کلمات کلیدی:

شبه قاره هند، زبان فارسی، میراث فرهنگی، حکومت گورکانیان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/728983>

